

Příběh Martina Laštovičky začíná 9. června 1965 v Jihlavě. Jeho rodiče byli velmi zaměstnaní, proto se na jeho výchově podílela jeho babička Marie Veverková, která byla učitelkou.

Vedla ho ke křesťanské víře v období, kdy to nebylo vhodné a on byl jeden z mála, kdo navštěvoval výuku náboženství a pravidelně se účastnil bohoslužeb v chrámu Matky Boží. Kvůli tomu měl problémy na základní škole, kde ho učitelé nutili psát protináboženské testy a hanbily jeho víru.

S nástupem na střední průmyslovou stavební školu v Brně se musel stát členem Socialistického svazu mládeže (SSM). Postupem času si začal uvědomovat, že nesouhlasí s názory tehdejšího režimu. Proto se rozhodl, že chce ze Socialistického svazu mládeže vystoupit s čímž mu pomohla jeho třídní učitelka, která jeho výstup odůvodnila jeho zdravotními problémy.

Její pomoc mu umožnila v roce 1985 nastoupit na Fakultu architektury Vysokého učení technického v Brně. Jelikož dobří učitelé museli kvůli politické situaci odejít, zůstali na škole pouze „komunistické loutky“. Studenti se proto rozhodli navštěvovat předešlé učitele na neoficiálních přednáškách.

Zlom v životě pana Laštovičky nastal dne 18. listopadu 1989, kdy za nimi na koleje přišla vyděšená spolužačka, která jim vylíčila situaci ohledně brutálního napadení studentů na Národní třídě v Praze. V tento moment pan Laštovička a jeho spolužáci začali připravovat okupační stávkou.

20. listopadu studenti obsadili fakultu a to se vším všudy, spacáky, samovolné vařiče, teplé oblečení... Mezitím za nimi přišel děkan a začal jim vyhrožovat. Jako jeden ze zástupců studentů šel pan Laštovička s děkanem do kanceláře, kde prožil další velký nátlak. „Vyhrožovali nám: ‚Jste obětí západních vysílaček. Chudáci vaši rodiče, co si o vás pomyslí‘“ vzpomíná Martin Laštovička. Když studenti nepřistoupili na jeho podmínky kontaktoval děkan otce pana Laštovičky s tím, že pokud si ho neodveze bude vyloučen ze školy. Otec se rozhodl jet do Brna pro svého syna, když však uviděl, co se děje, uznal, že jeho syn dělá dobrou věc, proto ignoroval výhružky děkana a svého syna podpořil. Mezitím si s panem Laštovičkou, který měl pouze polobotky vyměnil své teplé zimní boty a odjel zpět do Jihlavy zakládat Občanské fórum. Jeho syn se během tohoto týdne stal předsedou stávkového výboru Fakulty architektury VUT.

Než jeho otec přijel do Brna vedení Fakulty svolalo studenty do auly, kde jim předseda Základní organizace (ZO) KSČ Jan Snášel vyhrožoval vyloučením a tvrdil, že žádná jiná fakulta v Brně nestávkuje. Studenti však byli zachráněni jedním ze studentů, který vběhl do auly a zakřičel, že do stávkou vstoupila i filozofická fakulta. Později vstoupily do stávkou i Janáčkova akademie múzických umění (JAMU) a další vysoké školy v Brně. Proto se 20. listopadu rozhodl jít na demonstraci na náměstí Svobody v Brně, kde je obklopili příslušníci Sboru národní bezpečnosti.

Někteří lidé se rozhodli, že by bylo dobré stávkujícím studentům pomoci. Nosili jim věci, které jim usnadňovali pobyt na fakultě, dokonce jim neznámý pán přinesl cyklostyl. Díky němu mohli studenti tisknout plakáty, které poté rozdávali lidem například na křižovatkách do aut nebo je vylepovali všude po Brně. Ťukali na dveře studentům a jejich rodinám a seznamovali je s tím, co se děje, protože v té době měli nejlepší informace.

24. listopadu odstoupilo hlavní vedení KSČ, což byl první krok k oslabení komunismu. Stávky brněnských studentů po 24. listopadu však pokračovali a poté 29. prosince komunismus padl. Po pádu komunismu byli studenti spokojeni, že mohli napomoci ke změně režimu. „Ta deka, šedá deka, když se odstraňovala, tak najednou, najednou se objevily barvy, jo, to je ta barva svobody, ten zážitek je jakoby nepřenosný“ vypráví pan Laštovička.

Po revoluci si studenti mysleli, že budou moci v klidu dokončit studium. Byli však zažalováni jedním z pedagogů, kterému vyhlásili nedůvěru během období revoluce. Tímto vyučujícím byl Jan Snášel, který je rok po revoluci zažaloval.

Ze začátku to obžalování studenti brali na lehkou váhu, avšak postupem času zjišťovali, že to Jan Snášel myslí vážně. Vypadalo to, že studenti tento soud vyhrají, jenže Jan Snášel se odvolal na krajský soud v Brně, kde však stále byli komunističtí soudci. Tam studenti zjistili, že mají malou šanci na výhru.

Krajský soud je několikrát odsoudil, dokonce jim hrozilo i zabavení majetku. Zachránil je však až nález ústavního soudu, který rozhodl v jejich prospěch. Během soudního líčení je podpořila i řada významných osobností, mezi nimi byl i Václav Havel. Nakonec se jim po dlouhých soudních jednáních, které trvaly 23 let, omluvil jménem celé České republiky Robert Pelikán, tehdejší ministr spravedlnosti.

Od roku 1991 do roku 1993 pracoval jako architekt u firmy ATELIER 90 s.r.o., od roku 1994 do roku 1996 podnikal v architektonické činnosti. Nyní již druhé volební období působí jako náměstek primátora v Jihlavě.

„Nebát se a být sám sebou, určitě před nikým neohýbat hřbet“ vzkazuje pan Laštovička mladým generacím.